

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Silvano. 348.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

uiam & socordiam inflectere, cum contra magna cum animi contentione stare debeas, ac Dei misericordiam & facilitatem supplicibus verbis implorare. At non me hoc facere finit Deus in Dauide loquens, ac se eum, ut peccantem, arguturum minitans, qui cum adulteris portionem suam ponit. Ac proinde, si falsas blanditias, & af-fentationes amas, eos perfer, qui te in fraudem inducunt, ac circumscribunt. Si autem te ad Deum abiturum esse expectas, consiliis meis obtempera, gulaque rabiem extingue, voluptatum igniculos consopiens: quarum immodicus usus homines ad futuras flammam transmittit.

Celfo. 346.

Quemadmodum lana, ad excipiendam purpuræ tincturam, ob vestimenti excellentiam rigidè admodum prius astringuntur: Eodem modo ille ingenti animi magnitudine præditus Paulus, à Iudaica vacordia præcisus, tridua cæcitate prius astrictus est, ut qui Dei purpura effectus sit, omnèsque homines, ut idem fiant, cohortetur.

Martiniano & Zosimo. 347.

Si nec diuinam disciplinam, quæ monedi vestri causa existit, perferentis, nec ea, quæ vobis in memoriam redigimus ad meliorem mentem induendam accipitis, charybdis quædam estis, inferno ac perditioni similis, omnia ea, quæ porriguntur, in exitium torquens. Cuius Christus omnium Dominus os obstruet, ut diuina præcepta serueris, atque aliquando tandem palinodiam canatis.

Silvano. 348.

Hoc Iudæi quoque olim fecerant, in sacrificiis liberaliter se gerentes, atque interrim Legis Magistros & conditores lapidibus obruentes, quod vos item illorum exemplo fecistis, dum donariis quidem ac votiuus muneribus diuinum templum

καὶ τὸν θεὸν περὶ ἐλέους καὶ οἰκτιρῆσθαι ἵκετε. ἀλλ' ὅσα ἐγὼ μὲ ὁ ἐν Δαβείδ λαλήσας θεός, τὸν πῦντα μετὰ μοιχῶν τὴν μερίδα ἐλέγχω ὡς ἀμαρτόντα ἐπαγλήλαμνος. εἰ τοίνυν τὰς ψευδῆς κολακείας ἀγαπᾷς, ἀέχθῃς τῷ ἀπατόντων σε. εἰ δὲ πρὸς θεὸν ἀπελθεῖν πρῶτος, ἐμοὶ πείθει παρρησιῶν ἵπτοι, καὶ σβέσον τὴν γαστήρα σου λύπῃ, μαρμαίρον τῷ ἡδονῶν τὰς ἐκκαύσεις, ὧν αἱ ἑσπεροὶ καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν ὀδύνην ἐπέμψοσι φλόγας.

Κέλσῳ. τμγ.

Ὡς πρὸ τὰ ἔτια πρὸς ὁδοδοχὴν βαφῆς ἀλουργοῦ, αὐτῆς μάλᾳ, πρῶτος ἐφέτω αἷμα τῷ τῷ ἐσθίματος πμιότητα. ἔτος ὁ μεγαλόφρων Παῦλος τῆς Ἰουδαίας ἀποκριθεὶς ἀλογίας, τριήμερον πρῶτος ἐφῆ, πρῶτος ἀλουργὸς θεὸς καὶ γενόμενος, καὶ πάντας ἀνθρώπους γενέσθαι πρῶτος πόμπος.

Μαρτινιανῶ καὶ Ζωσίμῳ. τμδ.

Εἰ μὴτε τῆς θείας παιδείας εἰς νεφέτησιν ὑμῶν γνομένης ἀσθάνετε, μὴτε τὰς ἡμετέρας ἐπισημῶν εἰς μετάνοιαν δεχθεὶς, χάρυβδις τις ἐστὶ, ἧς καὶ ἀπολεία εἰκῆ, πάντα τὰ διδόμενα, εἰς ἀφανισμόν καταπίνοσαι, ἧς ὁ πάντων δυνάστης Χριστὸς ἐμφερέσει τὸ σῶμα, ἵνα φυλάξητε τὰς θείας ἐντολάς, καὶ κἂν ὀφείποτε παλινοδοχῆσθε.

Σιλβανῶ. τμθ.

Τῶ καὶ Ἰουδαῖοι πάλα πέπονησαν περὶ θυσίας, δαψιλῶς ἀφαιρέμενοι, καὶ τὸς τῶ νόμου διδασκάλους καὶ ποιητὰς καὶ λεόντας, ὅσων καὶ ὑμεῖς ἐκείνους ἐχλοῦντες πεπεραχθεὶς ἀναθήμασι μὲν κοσμοῦντες τὸν θεὸν νεῶν, τὸν

τὸν δὲ ποιμῆνα τῆς ἀειβάλλοντες
κακοῖς· οὐκ ἐξ ἀγάπης ἀεὶ πρὸς θεὸν
γέρονεν ὑμῶν ἢ τῆς δάρον πρὸς φο-
ρᾶ· ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀγάπης, ἐν εὐχῇ ἐχού-
σης σποχὴν τῆ μαθοῦ αὐτῆς.

Τῷ αὐτῷ. τμήθ.

Εἰ ἀληθῶς βούληθε θεῷ δωροφορεῖν, τὸν
μεσότητι τῆς δάρον μὴ ἀτίμαζε,
οὗ τῆς χειρὸς ἀφαιρόμενοι κεχρησάμεθα
θεὸς φιλαληθῶς ἠξίωσεν. ἱερεὺς γὰρ
εἰ καὶ βίῳ πνί βραθύμα, ὡς φατέ, κε-
κλιδωται, αὐτὸς μὲν ὑπέξει εὐθύνας,
ἄγγελος δὲ κυρίως παντοκράτορός ἐστι,
τῆ τε τῆς θείας τελετῆς μυσταγωγία,
καὶ τῆ πρὸς σωτηρίαν πολλῶν ἀφαι-
ροῖα.

Λαμπετίῳ. τν.

Εἰ μὴ ἀέγνων τῆς ἀχρημιῶν τὸν
ὄπτοι ἀφαιρόμενον, καὶ τὰ μὲν πυ-
ρὴ, τὰ δὲ σποθικῆ τηρούμενα, ἔδ'
ἔπος εἶχες σπολογίαν τῶ ἀγνοίαν,
πάντων τῆς καλλίστων ἐχούσης γνῶ-
σιν τῆς φύσεως. ἀ γὰρ παθεῖν ἔβου-
λόμεθα, ταῦτα καὶ μὴ ποιεῖν διδα-
σόμεθα, εἰ δὲ καὶ ἐνδὸν εἰαυτῆς τῆς
χρησῶν τῶ εἰδῆσιν ἐχούμεν, καὶ τῷ
θεῷ νόμῳ ταῦτι σαφῶς παιδευό-
μεθα, τί τῆς ἡδονῆσι ῥιπίτῃ
πνοῆς ἀχρῶν δίχην πρὸς αὐτὰς ἐ-
χει πλούμιος; ὅρα ποίνω ὅτι πῦρ ἐ-
χει τελευτῶ τὸ ἀβέβαιον, ἢ κατὰ ἄρον,
ἢ εἰς τέλος σκῆθον.

Αμμωνι. τνα.

Τί σοι καὶ τῷ γένει τῷ θηροτρόπῳ;
τί σοι καὶ τῷ ἔθρει τῷ ἀλλοφύλῳ;
τί τοῖς δυσμετέσι συμφύρῃ; τί τοῖς
κατὰ πάθος συγκόπῃ; τί τοῖς γι-
γαντείους συγκόπῃ; καὶ εἰ αὐτῶ
ἐξοπλίζεις; τί τῶ οἰνοδυνασταί ἐρεθί-
ζεις; τί τῶ λελυτηκότητος κούας ἀ-
χρημαίεις, ὧν τὰ δῆγματ' ἀνάτατος; τί
τοῖς λοιδοροῖς γλώτῃας ὠξυγῆεις;

exornatis, huius autem pastorem calami-
tatibus afficitis. Quapropter non charita-
te erga Deum ducti huiusmodi munera
obtulistis: verum inanis glorię studio, mer-
cedem suam hinc recipitis.

Eidem. 349.

Si munus Deo verè offerre cupis, mune-
ris sequestrum ne aspernare: cuius admi-
nistris manibus vti Deus pro sua benigni-
tate minimè dedignatus est. Sacerdos e-
nim, etiam si inertis atque ignavæ vitæ, vt
asseritis, maculis cõtaminatus est, ipse qui-
dem pœnas luet, interim tamen Angelus
Domini omnipotentis est: tum quia diui-
ni sacrificij munere perfungitur, tum quia
multorum salutem operam nauat.

Lampetio. 350.

Si parabolam illam non legisti, in qua
triticum à paleis distinguitur, atque illæ
igni, hoc autem apothecæ seruatur, ne sic
quidem tamen causam tuam ignoratione
tueri potes: quippe cùm præclarissimarum
omnium rerum cognitionem natura ha-
beat. Nam quæ perpeti nolumus, eadem
ne quidem facere docemur. Quid si &
virtutum cognitionem in animis nostris
institam habemus, & eam ex diuina lege
perspicuè discimus, ecquid tu volupratis
ventis iactaris, palearum instar ad eas pro-
iectus? Vide igitur, inconstantiam igne
terminari, vel purgante atque expiante, vel
ad extremum vsque inflammante.

Ammoni. 351.

Quid tibi cum genere belluinis mori-
bus prædito? Quid tibi cum barbara na-
tione? Quid te cum ignobilibus commi-
sces? Quid cum Cappadocibus collideris?
Quid Gigantij congigantes aduersus te-
ipsum armas? Quid eos, qui bibendo plu-
rimū possunt, extimulas? Quid rabie per-
citos canes, quorum pestiferi morsus sunt,

L ij